

מסורת הש"ס

א) וּבַפִּסְחִים ל: אִתָּא דוֹפִי וּבִן כִּפְרִי"י וְחוּס' דִּהֶסֶת וּבִן הַעֲמִיקוּ חוּס' בַּחֲסִים ו: ד"ה אֶלְאָ], ג) וּפְסִיחִים ל: וּשְׁנִי, ג) תַּעֲנִית יל: ע"ש, ד) וְעַי' חוּס' חֲגִיגָה ו: ד"ה מִלֵּי נִימ' חוּס' כִּסְהֲדִין טו: ד"ה שׁוֹר סִינִי, ט) הֵאִי יַעֲבִי, ו) וַיִּקְרָא ו: ו) וְשָׁמוֹת כַּחַ, ח) בְּסִי'א טוֹפֵק: ט, טז, טז) בִּירוּשְׁלַמִּי מִיָּק פ' אִימ' (ר"י) הִגִּי בְּטו שֶׁל ר' אֶבְיָה וְיִהְיֶה צוּדֵי טו"ס ע"י בִּסְהֲד, י) וְעִי'ע חוּס' מִנְחוֹת כ: ד"ה נִפְסָלָן, כ) וְשַׁעֲשׂוֹת כִּי:, ט) וְגַמְדוּ לט. אַחֵר רב יוֹסֵף כִּמְאֵן מִתְרַגֵּם מִפּוֹרְטֵנִין וְעַד עֲזָרִין כר' יוֹסִי, ט) וְצִי' הֵאִירָא, ו) וְלֹא נִמְלֵא שֶׁס רַק כְּחוּלִין ו. אִימָא שְׁמַי שְׁאוֹר וְתַבְלִין דִּלְעֻמָּא עֲזִירִין וּבִן בְּצִי'ה לַח: ע"ש,]

הגהות הב"ח

א) גמ' (אחרי ר' חביבא בריה דרבא הוי גולפי וכו' שרי) תל"מ וי"ב בנחום' דג"ה אבטא משמע דל"ג לך תמורה והל"ש לא הציא משמע נמי דלא גרסי' לה: (ב) תוב' ד"ה שאני יואל וכו' ואורית' דאין זה נחשב יואל מדידו דפוגנו דבלי אחר ששנינו כ"ל ותיבת דלדרכה נמחק: א) בא"ה ולא נקרא כל אחר. י"ב פי' אפי' לענין איסור לא חשיב אחר וכל שכן לענין טומאה וכי"כ תוס' דפ' כל ששה סוף דף ל' אצל פסקין דס חטאת משמע דס"ל דוקא היסק פסמי אין מועיל לתטור אצל אם היה מסקינן בפנים ויחזן כעין חטאת עשיתו כשהיאר עשהו נותני כנכסין אפשר שזה היה מועיל וע"ש דג"ה אלא קדירות דף יז: ו) ד"ה מתענין וכו' אצל לענין תענית אפי' לא קאב מ"מ עלתה לו: (ב) ד"ה במה וכו' איבעיא להו שעדיין:

מוסף רש"י

דמדייתו. פולטין השתקין מדופני החילון ונלע"י טרסטדט"ש, ויבין דמדייתו והלי גלגלי והואיל ונלע"י שוב אין פולטין, שהמורה העידה על כלי חרס שביין שגלע אינו יואל מתי דפיו לעולם, שהרי בכל עץ ותחתיו כחב לך יטקט, תעבירו בשא, ומורק ושוטף, אצל בגלי חרס יסבר (פסחים לז),

אין מעמידין פרק שני עבודה זרה

לד.

שְׁאִינֵן יוֹצֵא מִיַּד דּוּפְנוּ לְעוֹרֵם. תימה והדרינהו לכבשונות כדאמר פ' דס חטאת צוצחים (דף יז. ו) ושם ד"ה אלא) גבי כלי חרס של מקדש ומשני לפי שאין עושין כבשונות בירושלים הא לאו הכי ע"י המורה צבכשן יואל ואור"ת דאין זה נחשב יואל (ב) דלדרכה כלי אחר חשבינן ופנים חדשות באו לכאן וא"ת כיוון דחשיב כלי אחר א"כ תנור וכירים יומץ דאמר רחמנא למה ליהדרינהו בכבשונות ואומר ר' שמשון משנ"ץ דודאי גבי קדרות של חרס דאין דרכן בהיסק כי מחזיר להו צבכשן שיך למימר אלו אחרים הם אצל תנור וכירים שאיסורן בא ע"י היסק אין יואל

בהחזרת אותן לכבשן (ג) ולא נקרא כלי אחר: **ר"ע** איקלע לניגוז. פרש"י בפרק קמא דתענית (דף יא:)

דגרס מר עוקבא דחס ושלום שר"ע לא הא מסתפק ועוד כי היה לו לתלמוד להציאה בלשון ברייתא מיהו

הא לא קשיא דהרצה מקומות מאינו שמזכיר מעשה בר"ע וכיואל צו:

במתעניין לשעות. פ"ה כגון שקבל עליו תענית משש שעות ולמעלה אכן לא טעם כלום צו' שעות ראשונות אך לא לשם תענית נמכיון וכן משמע צפ"ק דתענית (דף יא:)

על הך דמיימי התם דקאמר הא דאמרת מתענין לשעות הוא שלא טעם כלום כל אותו היום ופרץ הא תענית מעליותא היא ומסיק לא צריכא דאימלקן אימלוכי וצ"ל דמייירי נמי שקבל עליו מאתמול שאס לא יאכל למחר עד חצי היום יהיה בתענית עד שמתקד דאי לא קבלה כלל הא

אמר שמואל צפ"ק דתענית (דף יב.) כל תענית שלא קבל עליו מצעוד יום לא שמה תענית ואי יתיב דמי למפוחא דמלי זיקא ואין לפרש דשמואל אמר למילתיה לענין תפלת תענית אצל לענין תענית אפי' (י) אכל מ"מ עלתה לו תענית דהא בזה תליא דמסיק הכא הלכה מתענין לשעות והמתענה מתפלל תפלת תענית אפי' חסדא דאמרי ר' יוחנן דרבי יוסי הגלילי אע"ג דאכל גוצנא ושמה מיא חסקיה צזום כל ההוא יומא משמע דחשיב מתענין לשעות אע"פ שאכל אחרי כן או קודם והא דפרץ צפ"ק דתענית (שם) אהא דקאמר כל תענית שלא שקעה עליו חמה לאו שמה תענית מדברי יוחנן דאמר אהא בתענית עד שאצא לצימי ולא קמשני היינו משום דמתענין לשעות דבלאו הכי משני שפיר דלאשתמוטי מצי נשיאה עבד ומה שאנו נוהגין להתענות עד זאת הכוכבים אע"ג דאמרי' צפ"ק דתענית כל תענית שלא שקעה עליו חמה אינו תענית משמע דבשקיעת חמה סגי ^א והוא ה' מילין קודם זאת הכוכבים לא מחמינן נפשין לספיקא ועוד דשמא לשון שקעה ר"ל שקעה לגמרי ומיהו המתענה צערב שבת אע"ג דפסקינן בעירובין (דף מא:)

הלכה מתענה ומשלים א"ש לדקדק להמתיק עד זאת הכוכבים

מעשה בא לפני ר"ת בחדש שעשה הרצה תעניות ולא קבלם מאתמול ואר"ת כי לא הפסיד תעניותיו כי מאחר שהיה בדעתו להתענות היינו

גמר בלצו והוי בכלל נדיב לב דאמר ^ב דגמר בלצו אע"פ שלא הוציא בשפתיו והא דבעו שמואל ור' יוחנן קבלה היינו לכתחלה ועוד היה

אור"ת כי אף לא גמר בלצו עד הלילה יכול להתענות ולהתפלל תפלת תענית יואל ידי נדרו כאליו קבל מאתמול אך לא היה צידו רלא"ה

ברורה על זה ומיהו מזה מן המובחר לקבל מצעוד יום בתפלת המנחה ור"י היה רגיל כשהיה מתענה בחדש בשבת לקבל תעניות שבת

באלהי נצור: **בבבב** שמש משה בל שבועת ימי המלואים. פ"ה דמשה לא נשתמש בצגדי כהונה דכתבי לאהרן אחיק והוא היה זר אצלן

וקשה למ"ד פרק טבול יום צוצחים (דף קא:)

משה רבינו ע"ה כ"ג היה ונשתמש בכהונה גדולה מ' שנה ולפי זה היה צריך לשאול במה שמש

כל מ' שנה ולא יוכל להשיב על זה בחלוק לבן שאין זו אימרא דלשון בכהונה גדולה משמע בח' בגדים ככ"ג וי"ל דשבעת ימי המלואים

דוקא איבעיא (י) שעדיין לא נתקדשו בגדי כהונה דכתבי והיות על אהרן ועל צגדיו וגו' והי"ר יעקב מאוריליי"ש פירש דאפי' נתקדשו

מ"מ כל ז' ימי המלואים שהיה משה מעמיד המשכן ומפרקו היה נחשב כמו במה ואין בגדי כהונה בצמה כדאמר צפ"צ דצוצחים (דף קט:)

ואין להקשות הלא אין חטאת קרב בצמה וחטאת מלואים קרבה שם דמצינן למימר הוראת שעה היתה כמו שריפתה דלא מאינו חטאת

יחיד נשרפת אלא זו: **שְׁאִינ' בו אימרא**. כמו על הגס ועל האימרא דפ' האורג (שם דף קה.) והוא מן הבגד ופעמים שאינו מן הבגד

כמו אימראות של ארגמן דנגעים ולפיכך לא היה צו אימרא לפי שצוה היה ניכר יותר חדש דבעינן שלא נשתמש בו הדיט ולפיכך

עשאווה משונה משאר חלוקים והר"ר משה פירש שלא יאמרו אח"כ כשישמש אהרן שנמלא מוס במשה ולכן במשה ולכן בלא אימרא שידעו הכל

שלא היה דבר המתקיים מה שהיה משמש וי"מ אימרא כמו עמרא לפי שגדי כהונה היו כלאים קאמר שזה לא היה כלאים:

ההרצנים והוגינ'. צנוי פרק ג' מניין (דף לז:)

פליגי תנאי אחא נקרא חרצן ואחא נקרא זג אם הקליפה או הגרעינין והתרגום מוכיח

כר' יוסי ^ז דאמר זג הוא הקליפה דמתרגמינן מחרצנין ועד זג מפורצנין ועד עיצורין והקליפה החיצונה הנסחטת היא

שראיה לעזור והיות ר' יוסי סימן לדבר במשנה זוג ועינבל כי הזוג הוא מבחון והעינבל מקשקש במוכו וכן פעמון מתרגמינן זגא שהפעמון

הוא החיצון שהעינבל במוכו וכן סתם התלמוד קורא הפנימי חרצן עד שזרע חטה ושעורה וחרצן (חולין דף פג:)

והגרעינין הוא הזרע: **דןרדריא דארמא**. פי' שמרים של עובדי כוכבים הר"ר אפרים היה אומר כי מסבצא שמרים שנתיבצשו בתנור מועיל להם כמו המתנה

ד"צ חדש ומתוך כך התיר פת של עובדי כוכבים שנחנך בשמרי יין שנתיבצשו בתנור ור"ת הקפיד עליו ואמר כי מה שמחיר התלמוד

דורדיא לאחר י"ב חדש היינו לאחר שנתמדו במים כמו שרגילים העולם לעשות דממוכא פרק המוכר פירות (ב"ב יז:)

דקמני אחד שמרי יין כו' ומפרש רמא תלמא ואחא ד' כו' וכן פ' אלו עוצרין (פסחים דף מב:)

גבי תמד קאמר הא ברווקא הא בצוראני תמד שעושין משמרים קורא רווקא כי על שם השך שמשמינן זו השמרים לתמדן נקרא כן כדאמרי' רווקי דארמאי וקודם שנתמדו השמרים נקראים בל' התלמוד

שמרי' כי היא דפ' המפקיד (ב"מ דף מ:)

דקאמר ^ה (הא) גולפי ושמריא ואחר שנתמדו נקראו דורדיא ואהבו מיירי הכא להמירן לאחר י"ב

חדשים דאיכא תרתי לטיבותא שכבר נתבטל טעמם במים וגם עבר עליהם י"ב חדש וכן פורצני נמי דשרי לאחר י"ב חדש הם החרצנים לאחר

שנתמדו אצל שמרים שלא נתמדו אין שום דבר מועיל להמירן והעיסה שנחתמצה בהם קודם תמודם לעולם אסורה או בתוך י"ב חדש אף

לאחר תמודם אסורים ואפי' באלף לא בטיל כיון דלעטמא עבדי כדאמרין ^ו (פסחים דף מד)

הנח לשאור ותבלין דלעטמא עבדי ולא בטלי ואין להתיר וכתב ר"ת והמורה יורה ככן סורר ומורה ועלי יערה רוח הצורא וצתוספתא תניא שמרים שיבצו אסורים צנחא:

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכטא

אכ